

Iz Spodnje Štajerske

Z viteškim križcem je bil odlikovan štajerski rojak major Franc Seydlig, poveljnik pionirskega bataljona. Posrečilo se mu je razširiti važno mostišče na Donu, da je lahko šel čez reko cel nemški armadni zbor. Major Seydlig je bil ranjen in mu je bil viteški križec izročen v vojni bolnišnici, od koder pa se bo v kratkem spet vrnil k svojim pionirjem, ki so več del doma iz Vestfalije.

Novi grobovi. V mariborski bolnišnici je umrla ga Pavla Borovka, po rodu Schneiderjeva, soproga mestnega višjega vrtnarja. Bila je svojemu možu velika opora, ker je bila tudi sama vsa vneta za vrtnarstvo. — Na Meljski cesti v Mariboru je umrla 64letna ga. Marija Prelogova, železničarjeva žena. — V visoki starosti 85 let je umrla na Pobrežju gospa Franc Nikolič. Nadalje je umrla v Mariboru mala Erika Klanečkova. — V Gradcu je bila v sredo pokopana 60letna gospa Teodora Hribarjeva, doma s Spodnjega Štajerskega. — V Mariboru pa je bil v sredo pokopan 53letni Konrad Strotzer, skrbnik za vojne žrtve v breziškem okraju.

Obrotniška razstava v Trbovljah se je pričela z obrtniškim tekmovanjem v Domu okrožnega načelstva. Okrožni uradni vodja

Končar je pozdravil častne goste, nakar je obrtniški strokovnjak Harvalig izpregovoril o pomenu obrtniške tekme, dalje o pomenu obrtniškega v narodnosocialistični državi in je pohvalil delo obrtnikov v trboveljskem okrožju. Nato je okrožni vodja Eberhardt otvoril obrtniško razstavo, ki so si jo ogledali vsi častni gostje. Razstava je prav obsežna. Strokovna komisija je proglasila 14 obrtnikov za okrožne zmagovalce, 47 mojstrov in pomočnikov pa je bilo odlikanih z listinami. Se nadalje je bilo razdeljenih 26 priznanj.

Zborovanje občinskih tajnikov. V Ptuj je bil prirejen poučni tečaj za občinske tajnike vsega okrožja. Predavatelj so poučili občinske tajnike o vseh nalogah rednega občinskega poslovanja, saj pripada k vsaki občini v narodnosocialistični državi prav poseben pomen, še zlasti sprčo sedanjega vojnega gospodarstva. Tečaj je trajal 3 dni. Ob zaključku je tečajnikom izpregovoril okrožni vodja in deželni svetnik Fritz Bauer, ki je zaključil z besedami: Z zaupanjem zremo v bodočnost, k nam prinese končno zmago in s tem rešitev vseh perečih vprašanj v Evropi.

O pravičnem zakladu na Spodnjem Štajerskem prinaša graška »Tagespost« daljši članek v katerem pravi: Posebno mnogo pravičje premore celotna pokrajina v trikotju med Rajhenburgom, Bre-

žicam in Podsedro. Le redko kdaj pride kak tujec v to pokrajino, čeprav odpirajo danes številne avtobusne proge tudi ta samotni predel. Nepregledni gozdovi, ki so bili še pred nekaj desetletji pravcati pragozdovi, dajejo tej pokrajini svojstven značaj. Tihotno in mirno, kakor prostorni gozdovi, je tudi življenje prebivalcev številnih naselbin. Najbolj znan kraj te pokrajine je Podsedro.

Smrtna nesreča pri podiranju lesa. 45-letni drvar Leopold Lahovič, ki je delal na Esterhazyjevem veleposestvu v Prekmurju, se ni pravočasno umaknil padajočemu drevesu. Dobil je tako hude poškodbe, da je umrl kmalu po prevozu v bolnišnici.

ZAKONCA MED SEBOJ

— Ze zopet nova obleka! Kaj misliš, da pobiram denar na cesti, da bi mogel poravnati tvoje račune? Odkod naj pa jemljem toliko denarja?

— To je tvoja stvar. Saj se nisem omožila s teboj, da bi ti bila finančni svetnik.

PRED SODIŠCEM

— Priča, vi ste bili očitno, ko je obtoženec udaril tožitelja. Povejte nam, ali ga je res udaril v afektu?

— To je grda laž! Udaril ga je sredi ceste, gospod sodnik.

DVOUMNO

— Gospodična, kaj bi storili, če bi vas zdajle objel in poljubil?

— Kako morete kaj takega vprašati!

ADAM IN EVA

— Pojdva se Adama in Evo, — predlaga Jurček svoji sestrici. — Ti me nagovori, naj pojem jabolko in pojedel ga bom.

Odjemalcem „Jutra“ na Hrvatskem in v Srbiji

Razmere nas silijo, da na novo uredimo cene za naročnino in podrobno prodajo »Jutra« tudi v inozemstvu, čeprav smo se le težko odločili za ta korak.

Na ozemlju Nezavisne Države Hrvatske bo od 1. decembra dalje znašala cena »Jutra« v podrobni prodaji 4 Kn za izvod, naročnina pa 96 Kn mesečno.

Na ozemlju Srbije so cene »Jutra« 4 Din za izvod v podrobni prodaji in 96 Din za mesečno naročnino. Nove cene so v Srbiji v veljavi že od 1. novembra.

Preničani smo, da bodo naročniki in kupovalci našega lista s polnim razumevanjem sprejeli naš ukrep, ki nam ni bil lahek, in da nam bodo tudi v bodoče ohranili svojo naklonjenost. Mi s svoje strani bomo storili vse, da jim naredimo list kar najbolj zanimiv in privlačen.

V Nezavisni Državi Hrvatski oskrbuje razpečevanje »Jutra« tvrdka Press-Import, Zagreb, Katančičeva 3 (tel. 22-557 in 22-558; poštni čekovni račun 31.935). V Srbiji opravlja iste posle podjetje Pressa A. G., Beograd, Vojkovičeva 8 (tel. 25-552 — 25-555; poštanski pretinac 630).

Interesenti na Hrvatskem naj izvolijo naslavljati na prvo, interesenti v Srbiji pa na drugo tvrdko vse prijave, naročila, reklamacije in sploh vse zadeve, ki se tičejo razpečevanja našega lista.

Uprava „Jutra“

Vsemogočni je poklical k Sebi našo srčno ljubljenko predobro mamo in teto, gospo

Hicke Terezijo

dne 19. novembra t. l. v 81. letu starosti, prevideno s tolažili sv. vere.

Pogreb blage in nepozabne pokojnice bo v soboto, dne 21. novembra 1942 ob 3. uri popoldne iz kapelice sv. Nikolaja na Žalah na pokopališču k Sv. Križu.

Ljubljana, Zagreb, dne 19. novembra 1942.

Žalujoča **MARIJA in FRANC** — otroka

Nameščenci tvrdrke Jelačin & Ko.
naznanjajo žalostno vest, da je preminul
njihov blagi šef, gospod

ing.

Miljutin Jelačin

Ohranili ga bomo v trajnem, hvaležnem
spominu.

LJUBLJANA, dne 18. novembra 1942.

Nameščenci in uslužbenci
tvrdrke Jelačin & Ko.

P. G. Wodehouse:

PODJETNI SAM

Humorističen roman

Kaj vraga naj vem o tem? je s pravično nejevoljo vprašal njegovo lordstvo. »Za notranje rodinske zadeve vseh uslužbencev svojega podjetja se pač res ne morem brigati!«

Zelo bi se čudila, če bi se izkazalo, da nisem zdelo v črno, je suho odgovorila gospa Hammond.

Lord Tilbury ji je zastrmel v oči in rahlo pobelnel. Iz svoje izkušnje je vedel, da ima Francie v tem oziru pravi šest čut.

Nekako ob času, ko je Sam Shotter stopil v razkošno zasebno pisarno glavnega lastnika Mammoth Publishing Company, je sedel v manjši in mnogo manj razkošni pisarni istega poslojca za svojo pisalno mizo gospod Matthew Wrenn, ves zatopljen v blagor slavnega »Home Companiona«, ne da bi le količkaj slutil srečo, ki se mu je obetala v osebi novega sodelavca. Pravkar je čital korekturo izvirnega, a predolgega članka z naslovom »Kako naj mlado dekle porabi svoj prosti čas« iz tretjega zvezka knjige o »Reji Šebel«.

V tem opravilu so ga zmotila vrata, ki so se nenadoma odprla. Gospod Wrenn je vzdignil glavo in s precejšnjim začudenjem spoznal svojo nečakinja Kay Derrickovo.

»Oho, dekletce!« je vzklil. Še nikoli ga ni bila nečakinja obiskala ob tej razmeroma zgodnji uri.

29

kajti gospa Winington-Bates je navadno zadrževala svojo sužnjo do štirih popoldne. Toda deklici se je lesketala v sinjih očeh čudna iskrica, ki je nehoti zbudila njegovo pozornost. »Nu, Kay, kaj dobrega te prinaša tako zgodaj?« je vprašal.

Kay je sedla na vogal pisalne mize. Nežno je potegnila stričku z roko po sivih lasih, in se pogreznila v nemo, globoko premišljevanje.

»Vsi mladi fantje so mi zoprn!« je vzklila po dokajšnjem premolu. »Zakaj ne morejo biti vsi moški tako stari in ljubeznivi, se pravi tako prijetni in dobro ohranjeni kakor vi, ljubi striček?«

»A kaj se ti je pripetilo?« je v skrbeh vprašal gospod Wrenn.

»O, nič posebnega. Gospe Batesovi sem dala slovo.«

»Ta novica me iskreno veseli, drago dekletce, je stric prijazno odvrnil. »Saj res ni bilo nujnih razlogov, da bi s to tlako zapravljala čas...«

»Prav takšni ste kakor Klara,« je rekla Kay, in oči so ji nehale sipati bliske. »Oba sta se zarotila, da me spraznita ob počasnem ognju. Mlada sem in kreпка, pa hočem sama zaslužiti, kar je treba, da živim. Seveda,« je nadaljevala in si zabobnala s prsti po čelu, kakor bi podčrtavala svoje besede, »prav nič mi pa ni do službe, ki terja, da se dajem poljubljati nemarnemu mrčesu, kakršnen je Claude Bates. O ne, gospod!... Ne in ne!«

Gospod Wrenn je zavzeto dvignil glavo.

»Poljubiti se te je drznil?« je vprašal.

»Da,« je suho odgovorila Kay. »In prav minuli teden ste objavili v »Home Companionu« članek, ki na dolgo in na široko razlaga, da je prvi poljub

najslajše in najsvetejše na zemlji. Nu, ta Claude Bates mi je dokazal baš nasprotno. Takšno zoprotno česalno haljo je imel na sebi in še neobrit je bil. Pa bled in zelen v obraz, kakor bi bil vso noč prekrokl. Skratka, stvar je bila tolikanj nesladka in nesveta, da ji zlepa ne vrnim enake.«

»Poljubiti te je!« je vzklil gospod Wrenn, ki se še vedno ni mogel sprijazniti s to mislijo. »In kaj si storila ti?«

»Na vso moč sem ga udarila s knjigo, ki sem jo pravkar nesla h gospe Batesovi, da bi ji čitala. Bila je delo prečastitega Aubreya Jerninghama z naslovom: »Pekel torej obstoji?« in stavim, da je Claude Bates pri tej priliki spoznal, da res obstoji. Do tistega trenutka se nisem mogla nikoli pridružiti literarnim nazorom gospe Batesove, a šele zdaj vidim, kako neumna sem bila. Kaj bi bilo z menoj, ko bi bila gospa dajala prednost »revijam?« Tako pa je šlo za šest sto strani modrovanj veleučenega reverenda Aubreya Jerninghama, trdo vezanih v platno, tako da je bilo Claudovo desno oko namah podobno zreli melancani. In prav tedaj je stopila gospa Bates v sobo.«

»Res?« je dejal gospod Wrenn, ki ga je začnela zgodba zabavati.

»Lahko si mislite, kaj se je zgodilo. Najboljša prijateljica vsakega fanta je zmerom njegova mati. Ste že kdaj videli v kinu cowboyski pretep? Evo, bilo je do malega takisto, a preden si je utegnili gospa Bates privoščiti zadoščenje in me spoditi, sem ji že sama povedala, da grem. In sem tudi šla, ne da bi se ozrla.«

»Takega pobalina bi bilo treba do krvi preteptati,« je tekoče dihal rekel gospod Wrenn.

»Bolje je, da nehava misliti nanj,« je Kay odgovorila.

Razburjenje nad samopašnim dejanjem neobritega Batesa jo je bilo v prvem trenutku zmedlo. Zdaj, ko se je bila nekoliko pomirila, ga je začela vsaj deloma razumevati. Čeprav se ji je zdelo še vedno nezaslišano, mu je po treznem premisleku vendarle morala priznati nekaj olajševalnih okoliščin. Da je šlo za gospodično Derrickovo iz Midwaysa, se je najbrže niti po tisoč letih sožitja ne bi bil drznil poljubiti, a to, da je bila samo materina tajnica, je postavljalo stvar v povsem drugačno luč. In ob tej misli ji je srce znova prekipelo od hvaležnosti do prečastitega Aubreya Jerninghama. Kolikokrat se je pač sveti mož, izmučen od dušebrižniških opravkov, boril z izkušnjo, da bi končal svoj mastodontski opus in mu ne bi dodal tistih nekaj tisoč »Opomb«, tako dragocenih za vsakogar, kdor je prisiljen rabiti to delo kot orožje za brambo napadenega devišva! On sam je bil najbrže tudi doloci knjigi tako težko in odporno vezavo. Skratka, reverend Aubrey Jerningham se je zadel Kayi edina svetla luč v mraku tega sveta.

Njene misli so se še vedno vrtile okrog nevskečnega predmeta, ko je glasno potrkalo na vrata in je stopil v sobo Sam.

»Dober dan, dober dan...« je slavnostno zaklical. Komaj pa je zagledal deklico, so se mu oči razširile, usta so mu zajejala kakor peč, in presenečenje ga je prikovalo na mestu, strmečega in grahečega okrog sebe.